

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30.01.2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Jęksa

Protokolant: staż. N. K.

przy udziale Prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej A. H.

po rozpoznaniu w dniu 30.01.2014 r.

sprawy **P. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. w związku z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 06.09.2013 r., sygn. akt VIII K 289/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w sposób następujący:

a) wymierzoną oskarżonemu w pkt I karę pozbawienia wolności obniża do 8 (osiem) miesięcy

b) uchyla wszystkie orzeczenia probacyjne z pkt II i tym samym orzeka wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania

2. w pozostałej części utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki sądowe postępowania odwoławczego w kwocie 20 złotych oraz jedną opłatę za I i II instancję w kwocie 180 złotych.

S. J.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 06.09.2013 r., sygn. akt VIII K 289/13, Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. w następujący sposób osądził **oskarżonego P. S.**:

a) uznał oskarżonego za winnego przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. w związku z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 64 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 10.11.2012 r. w P. działając w warunkach powrotu do przestępstwa, to jest w ciągu 5 lat od odbycia kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem z dnia 31.10.2003 r. w sprawie VI K 2273/03 Sądu Rejonowego Poznań – (...) w P. za popełnienie w stanie nietrzeźwości występku z art. 177 § 1 i 2 k.k., oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeczonego przytoczonym wyrokiem na okres 10 lat, na ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem I badania 0,78 mg/l, II badania 0,81 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki R. (...) nr rej. (...)

b) na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (rozstrzygnięcie z pkt I)

c) na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby, oddając w tym czasie oskarżonego na podstawie art. 73 § 1 k.k. pod dozór kuratora (rozstrzygnięcie z pkt II)

d) na podstawie art. 42 § 2 k.k. i art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat

e) na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1.500 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

W ostatnim rozstrzygnięciu, Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania w kwocie 198 złotych oraz opłatę w kwocie 300 złotych.

Apelację od powyższego orzeczenia wniósł prokurator.

Oskarżyciel publiczny zaskarżył wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze (k. 76-79).

Zarzucił orzeczeniu rażąco niewspółmierną łagodność ukarania oskarżonego karą pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W konsekwencji, prokurator wniósł o zmianę wyroku poprzez orzeczenie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się celowa.

Konieczność pogorszenia sytuacji procesowej oskarżonego P. S. dyktowały następujące uwarunkowania wymiaru sprawiedliwości.

Oskarżony pod koniec lipca 2003 r. spowodował ciężki wypadek drogowy, znajdując się w stanie skrajnej nietrzeźwości wyłącznie z własnej winy nie panując nad kierowanym samochodem staranował grupę pieszych, wywołując u dwojga pieszych poważne obrażenia ciała, zaś u trzeciej pieszej jeszcze poważniejszy stan realnego zagrożenia życia. Karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 31.10.2003 r., sygn. akt IV K 2273/03, odbywał z zaliczeniem okresu tymczasowego aresztowania w 2003 r. w okresie od 14.03.2006 r. do 27.11.2007 r., kiedy to skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia.

Czynu sądownego w niniejszej sprawie oskarżony dopuścił się zatem w warunkach recydywy specjalnej podstawowej z art. 64 § 1 k.k., bowiem po raz kolejny oskarżony wkroczył na drogę podobnej przestępczości pod koniec okresu 5 lat liczonego od zakończenia okresu odbywania kary pozbawienia wolności.

Czynu sądownego w niniejszej sprawie oskarżony dopuścił się nadto łamiąc orzeczonego wobec niego przytoczonym wyrokiem 10 – letni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, przy czym, zgodnie z art. 43 § 2 k.k. okres ten nie wyczerpywał się w czasie odbywania kary pozbawienia wolności.

W świetle powyższego należało przyjmować, iż podstawą zastosowania wobec podsądnego obostrzonej kwalifikacji z art. 178a § 4 k.k. były aż dwie przesłanki: uprzednia karalność za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. popełnione w stanie nietrzeźwości oraz dopuszczenie się występku z art. 178a § 1 k.k. w czasie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Jak wynika z niespornych ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji oskarżony dopuścił się sądownego występku drogowego z art. 178a § 1 k.k. w warunkach mocno obciążających, nie dysponując nawet dokumentacją prowadzonego samochodu, ale przede wszystkim ponownie w stanie bardzo wysokiej i jeszcze do tego rosnącej nietrzeźwości.

Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego nie sposób później pory traktować jako istotnej okoliczności łagodzącej, bowiem przy zmniejszonym ruchu drogowym statystycznie zmniejsza się wprawdzie prawdopodobieństwo napotkania przeszkody drogowej, jednak z drugiej strony prawdopodobieństwo to rośnie w związku z pogorszeniem widoczności, wpływającym na utrudnienie wykorzystania i tak upośledzonych zdolności psychomotorycznych kierowcy.

Sąd Rejonowy przyjął, iż przypadku oskarżonego w związku z ustabilizowaniem trybu życia, dobrym funkcjonowaniem jego rodziny i prowadzeniem z powodzeniem działalności gospodarczej występuje szczególnie uzasadniony przypadek przewidziany w art. 69 § 4 k.k. pozwalający na zastosowanie dobrodziejstwa probacji. To teza kontrowersyjna. Niemniej, nie rozwijając tego wątku, Sąd I instancji nie wykazał, by w sprawie zachodziła podstawowa przesłanka z art. 69 § 1 k.k., to jest zwykła pozytywna prognoza kryminalna, iż sędzony więcej na drogę przestępczości nie wkroczy. Sąd Okręgowy staje na stanowisku, iż takiej prognozy postawić się w realiach sprawy nie da. P. S. w podanym czasie w przeszłości dopuścił się ciężkiego przestępstwa drogowego w stanie niezwykle wysokiej nietrzeźwości, a stan zagrożenia jaki wytworzył był z pewnością zdecydowanie dalej idący, niż wywołane poważne skutki zdrowotne u trzech osób. Mimo to i mimo odbycia niemal w całości orzeczonej wobec niego kary bezwarunkowego pozbawienia wolności podsądny ponownie odważył się pokierować samochodem w stanie wysokiej nietrzeźwości, dodatkowo w okresie nadal obowiązującego go zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Należy akcentować, iż powołanie się Sądu I instancji na znaczny upływ czasu od poprzedniego zdarzenia drogowego jest mylące, bowiem w przybliżeniu w połowie tego czasu podsądny zakończył odbywanie kary pozbawienia wolności. Wydaje się, iż Sąd I instancji swym łaskawym orzeczeniem probacyjnym zdecydował się udzielić ochrony rodzinie oskarżonego, ale nie da się uniknąć konstatacji, iż obowiązkiem wymiaru sprawiedliwości jest przede wszystkim zapewnienie ochrony społeczeństwu przed nieodpowiedzialnymi zachowaniami oskarżonego, tak by nie powtórzyła się kolejna tragedia. Sędzony najwyraźniej nie jest w stanie sam zapanować nad swymi słabościami i w tym ujęciu występuje prawdopodobieństwo ponowienia podobnej akcji przestępczej.

Z podanych powodów, Sąd II instancji podzielając stanowisko apelującego prokuratora przyjął, iż oskarżony zasłużył na karę bezwarunkowego pozbawienia wolności. Natomiast podniesione przez Sąd I instancji okoliczności, związane z upływem czasu od poprzedniego tragicznego zdarzenia drogowego, upływem czasu prawie 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności i poza tym prawidłowe funkcjonowanie w życiu społecznym przemawiały za wydatnym obniżeniem wymierzonej podsądnemu kary bezwarunkowego pozbawienia wolności.

Pozostałe poza probacyjnymi rozstrzygnięciami Sądu Rejonowego w części dotyczącej karania nie budziły żadnych wątpliwości i nie podlegały zmianom, a to wobec braku kwalifikowanych przesłanek z art. 438 pkt 4 k.p.k.

Z podanych powodów, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w sposób następujący:

- a) wymierzoną oskarżonemu w pkt I karę pozbawienia wolności obniżył do 8 miesięcy
- b) uchylił wszystkie orzeczenia probacyjne z pkt II i tym samym orzekł wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania

W pozostałej części zaskarżony wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 06.09.2013 r. został utrzymany w mocy.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w związku z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.06.2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. Nr 108, poz. 1026) oraz art. 8, art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki sądowe postępowania odwoławczego w kwocie 20 złotych oraz jedną opłatę w kwocie 180 złotych za I i II instancję.

S. J.